

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 140. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218343981312/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Vej uden at vende sig, Skønt han netop nu skulde spille i Ladislas' Saloner, ventede Ladislas ham forgæves den næste Dag og den hele Uge.

En Aftenskurving sad vi paa Kaféen. Violinisten havde betroet mig, hvad der var sket . . . Han vilde ikke spille hos Ladislas! Eller med hans eget ironiske Udtryk: ikke »spille paa Jærnbaneaktier og Panama.»

Da kom Ladislas ind, opdagede ham og gik forundret munter lige hen til Bordet:

»Opfyld dine Løfter, du Søn af Solen!»

Det var selve Frejdigheden uden Bagtanker.

Antonius saa ikke paa ham.

»Jeg tør skam ikke komme mer, Ladislas,» sagde han sindig, »Jeg er bange for, at din Ulv æder mig.»

Men Ladislas saa paa ham med uformørket Venskab uden at røres af Spydigheden.

»Herregud! . . . saa skyder vi den.»

Antonius rejste sig pludselig midt imellem Spøg og Bevægethed:

»Ladislas, er du virkelig en Søn af Solen . . .?»

Og jeg, som havde troet, at der intet fælles var mellem de to! – intet andet fælles, end at de en Aften havde ønsket den samme Kvinde, men én af de Kvinder, som kun Erobrere har Mod til at vinde!

Jeg rejste fra Paris en Dag sidst i Januar, da Foraaret allerede var i Byen. Paa alle offentlige Pladser bredte Akrobater for første Gang efter Vinteren Tæpper ud og gjorde deres Kunster under aaben Himmel, mens Folk stimlede sammen i taalmodige Kredse. Den mildeste Foraarssol skinnede, da jeg gik igennem Tuilerihaven, og deroppe i Gaden ved Jeanne d'Arcs Rytterstatue havde igen en Tilskuersværm klumpet sig sammen. Jeg gik nærmere for at tage en sidste Erindring med fra denne Foraars- og Folkeby. Midt i Kredsen paa en Skubkarre stod en Mand i Broncerustning og Hjælm, helt en romersk Kriger, og holdt under nysgærrig Agtpaagivenhed et pompøst Foredrag til Anbefaling af . . . et Tandpulver. Han solgte det paa Stedet og viste ogsaa Pulverets Benyttelse, hældte Vand i et Glas og børstede Tænder midt i Foraarskoligheden. Folket holdt tappert ud.

Jeg smilte; jeg kom ved denne naive Reklame til at tænke paa Ladislas i Kaféen.